

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi E. S.A. w S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 października 2015 r. , sygn. akt

VI ACa (...), w sprawie z powództwa M. P. i K. P.

przeciwko E. S.A. w S.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 lutego 2017 r.,

zażalenia powódki M. P.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt VI ACa (...),

**oddala zażalenie i zasądza od powódki M. P. na rzecz strony
pozwanej kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 21 grudnia 2016 r. ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną wniesioną przez powódkę od wyroku tego Sądu z dnia 26 lipca 2016 r. na kwotę 18.360 zł i odrzucił tę skargę, wskazując, że jest ona niedopuszczalna z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą od przewidzianej w art. 398² § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny wskazał, że w sprawie niniejszej spór nie dotyczył ustalenia prawa do renty, lecz wysokości świadczenia. Wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi zatem różnica pomiędzy wysokością renty zasądzonej przez Sąd pierwszej instancji a kwotą ostatecznie przyznaną z tego tytułu przez Sąd drugiej instancji; powódka nie ma interesu prawnego w zaskarżeniu korzystnej dla siebie części rozstrzygnięcia.

W zażaleniu na to postanowienie powódka wniosła o jego uchylenie, zarzucając Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1, art. 25 § 1, art. 391 § 1, art. 410 § 1 i art. 407 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu wskazała, że ustalona wartość przedmiotu zaskarżenia nie odnosi się do przedmiotu i zakresu zaskarżenia skargą kasacyjną, gdyż podniesione w niej zarzuty odnoszą się nie tylko do rozstrzygnięcia określającego wysokość zasądzonej renty, ale dotyczą również zasadności rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Stosownie zaś do art. 22 k.p.c., w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok, a jeżeli świadczenia trwały krócej niż rok - za cały czas ich trwania. W okolicznościach sprawy niniejszej tak ustalona wartość przedmiotu sporu stanowi podstawę do ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia.

Powódka domagała się renty w wysokości 2000 zł miesięcznie a Sąd Apelacyjny zasądził na jej rzecz kwotę 470 zł miesięcznie. Wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi dla powódki różnica pomiędzy wysokością świadczenia, której

domagała się a kwotą zasądzoną. Wbrew zatem odmiennemu zapatrywaniu skarżącej, Sąd Apelacyjny prawidłowo ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 18.360 zł. Trafnie przy tym uznał, że bez znaczenia dla określenia tej wartości pozostaje okoliczność, iż powódka zaskarżyła wyrok w całości, gdyż nie ma ona interesu prawnego w zaskarżeniu korzystnej dla siebie części rozstrzygnięcia. Podniesione w zażaleniu zarzuty, oparte na odmiennym - wadliwym - założeniu, nie mogły wyrzucić zamierzonego skutku.

Należy więc podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego, że wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną jest niższa od progu przewidzianego w art. 398² § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

aj

l.n